

1

Vijf maanden eerder

*Hey, I just met you, and this is crazy
But here's my number, so call me maybe
And all the other boys try to chase me
But here's my number, so call me maybe*
– Carly Rae Jepsen, 'Call Me Maybe'

En het begon allemaal nog zo veelbelovend. Een feest zonder eindtijd, zo voelden die eerste weken in mijn nieuwe stad. Al snel na mijn verhuizing naar het studentenhuus stonden Laura en ik voor de populairste kroeg van die ene straat in het centrum waar alle queerbars zijn.

Hoewel ik altijd mijn best deed uit te stralen dat mijn uiterlijk me nauwelijks interesseerde, had ik voor vertrek elk haartje van mijn kapsel minutieus in de juiste volgorde gelegd. Twee dagen vooraf was ik al bezig met het uitzoeken van mijn kleding. Een t-shirt, een overhemd of toch die hippe trui met het geestig bedoelde opschrift HIPPE TRUI?

'Is het eigenlijk warm in zo'n bar?' vroeg ik Laura terwijl ik in de spiegel van onze gedeelde badkamer staarde.

Ze antwoordde op zijn Laura's: 'Nee, het is er ijskoud, er lopen ijsberen, en als je je biertje te lang niet vasthoudt bevriest het schuim. Pfff... Ja, natuurlijk is het er warm! Het is een kroeg! Het staat vol met dansende en zwetende jongenslijven. Het testosteron druppelt nog net niet langs de wanden! Wilde je in een driedelig pak gaan?'

‘Eh, nou ja. Ik dacht misschien een overhemd of zo. Gewoon een beetje netjes.’

‘Nee, zeg. Ben je nou helemaal? Netjes! Dat is helemaal niet de bedoeling. We gaan niet naar de verjaardag van je oma. Doe gewoon dat leuke blauwe t-shirt van je aan. Met die v-hals. Blauw brengt je ogen goed naar voren. Meer heb je niet nodig.’

En zo was dat besloten. Ik woonde weliswaar voor het eerst in tien jaar vriendschap met Laura in één huis, onze onderlinge band was amper veranderd. Ook al zag ik haar nu soms in haar ondergoed en met een tandenborstel in haar mond of met een ochtendhumeur als een kathedraal: onze verhoudingen lagen vast.

Laura was mijn raadgever in alle kwesties rond ouders, vriendschappen, studie en jongens. De laatste tijd vooral jongens. Laura was expert op dat laatste gebied, dus dat kwam goed uit. En zelfs van jongens die jongens leuker vinden dan meisjes bleek ze verstand te hebben, al was ze wel beledigd als zo'n jongen écht een of andere veel te nonchalante gast met een oorbelletje interessanter vond dan Laura met haar uitgekiende nachtcluboutfit.

Met Diederick, die ze kende van de roeivereniging, was ze al vaker uit geweest in het queercircuit. Toen ik tegenstribbelde om die avond mee te gaan, had ze me het ene na het andere wervende verhaal verteld.

Hoewel ik met Laura eigenlijk alles aandurfde, was ik toch een beetje bang om zomaar de drempel van zo'n tent over te stappen. Wat zou me te wachten staan? Plots was ik bang voor wat mijn kleinburgerlijke familie uit Brabant van zo'n bar zou vinden. Waarschijnlijk dachten ze dat het een uitvergroete versie van de botenparade van de Pride zou zijn. Met boosaardige leernichten aan de bar, grijpgrage handen

op mijn billen en een darkroom waarvan het lichtknopje niet werkt. Ik rilde. Konden we niet gewoon wat gaan drinken in het café op de hoek?

Maar Laura gaf dat idee geen kans. 'Gast, die tent is de hemel voor jou, dat zul je zien. Ik vind het trouwens zelf ook geweldig. Al die jongens zijn zo aardig en galant. Eindelijk een heel café zonder die stomme macho's die denken dat ze je een plezier doen door zomaar je borsten aan te raken. Nee, met deze mannen kun je gewoon een praatje maken zonder dat je moet opletten waar ze hun handen ondertussen laten.'

Ik was nog steeds niet overtuigd.

'En knap zijn ze ook, hè. Veel knapper dan in andere kroegen. Laatst kwam er in het café van de roeivereniging een gast naast me staan die, dat rook ik meteen, niet had gedoucht na het trainen. Nou, dat zal je in de Reguliersdwarsstraat dus echt niet gebeuren. Die mannen zijn verzorgd, goed gekleed en als je niet oppast zijn ze ook nog heel lief voor hun moeder. Ga nou maar gewoon mee.'

En zo schuifelde ik op een vrijdagavond in september tegen tien achter Laura aan naar een bar die de West-End heette. Nog steeds enigszins bezorgd probeerde ik vanaf de straat naar binnen te kijken, maar condens op de ramen belemmerde het zicht.

Toen ik voor de deur een uitsmijter van het formaat van een koelvriescombinatie zag staan, aarzelde ik toch weer. Laura merkte het en pakte mijn hand. 'Kom nou maar. Het wordt echt leuk. En als de jongens niet knap zijn, gaan we ze knap drinken vanavond.'

Dat laatste bleek bij nader inzien helemaal niet nodig, maar Laura had nog altijd maar een klein kiertje nodig om een opening te zien voor een grandioos drankfestijn. Nog

voor ik een plekje had gevonden om mijn jas op te hangen, drukte ze me een halve liter bier in mijn handen. We proostten op een mooie avond. Pas toen ik de bodem van mijn glas naderde, durfde ik over de rand om me heen te kijken.

Vergeleken met de cafeetjes die ik thuis was gewend, was de West-End immens. Aan een enkele verdieping had de kroeg niet genoeg om al zijn gasten kwijt te kunnen. Een grote eikenhouten trap, waarvan de treden bekleed waren met bloedrood tapijt, verbond de twee etages.

Alleen al op de begane grond was het drukker dan in een gemiddelde concertzaal. Maar dan met het verschil dat hier de bar als een gigantisch eiland in de mensenzee lag. Er waren zitjes met banken en hoge krukken, en schuin achter de bar zag ik ook een kleine dansvloer. Hoewel de zoeklichten al in allerlei kleuren rondraaiden, stonden er nu voornamelijk mensen met elkaar te praten.

Ik schatte de verhouding tussen mannen en vrouwen op twee derde tegen een derde. Met mijn eenentwintig jaar hoorde ik duidelijk bij de jongere helft. De dj – een zwarte dame met een klaterende lach die iedereen die maar haar kant op keek een kushandje toewierp – draaide 'Single Ladies' van Beyoncé.

Een gelukkig gevoel overviel me. Wat zijn we met veel! dacht ik, toen ik over de massa frisgekapte jongenshoofden staarde. De cafégasten leken zich er niet meer over te verbazen, maar dit was het moment dat ik me volledig realiseerde dat ik niet alleen was. Het eenzame gevoel van afwijken van de norm was door de lieve reacties van mijn vrienden al goeddeels weggetrokken, maar dit was onomstotelijk bewijs: er waren er meer zoals ik. Veel meer dan ik in al die bange nachten van gepieker voor mogelijk had gehouden.

In de ruimte hing een zoete geur van parfum, vermengd met shampoo en naar binnen gewaaide sigarettenrook. Ik had voor de deur een groepje rokers zien staan. Door de rookwolken heen namen de mannen me in zich op alsof ze konden zien dat ik voor het eerst hun heiligdom binnenstapte.

Toen Laura en ik naar de dansvloer liepen, voelde ik opnieuw blikken over mijn lichaam glijden. Alsof ik een etalagepop in een kledingwinkel was. Maar lang niet iedereen staarde zo opzichtig. Andere jongens waren druk in gesprek, of gingen op in de muziek of hun telefoon. Verbeelde ik het me of keken ze me toch na toen ik eenmaal voorbij was?

Laura had zelf voor deze avond gekozen voor een blouse met een nogal ambitieus décolleté. Maar haar stofbesparende outfit zou deze avond jammerlijk ondergewaardeerd blijven.

Na een tijdje aan de rand van de dansvloer te hebben staan meedeinen met de muziek stootte ze me aan. 'Heb je die blonde jongen gezien? Volgens mij lachte hij naar je.'

'Wie bedoel je? Ik durf eerlijk gezegd niemand aan te kijken.'

'Dat moet je wel doen, hoor. Zo gaat dat hier. Diederick heeft me laten zien hoe het werkt. Het is een spel. En regel één is dat je goed moet opletten.'

'Maar waarop dan?'

'Wie er een beetje vrolijk naar je kijkt, natuurlijk! Je weet toch nog wel hoe je dat deed met die hockeymeisjes op die stoere feestjes van jullie?'

'Nee. Ja. Ik bedoel: ik deed eigenlijk altijd maar wat.'

'Nou, daar gaan we dan nu verandering in brengen. Want volgens mij gluurde die blonde jongen net weer naar je. Pfoe, 't is wel een knapperd, hoor.'

Ik wilde me omdraaien, maar kreeg een por tussen mijn ribben.

‘Nee, niet meteen kijken, Alec! Subtiel. Er altijd voor zorgen dat je blik natuurlijk aansluit op je looprichting. Ga anders meteen even naar de bar om nieuwe biertjes te halen.’

Zo werd die eerste avond een masterclass flirten met jongens, gegeven door Laura, de eerste hoogleraar aan de Universiteit van de Verleidingskunst. Na een uurtje spieden en loeren op de twee verdiepingen van de West-End kwam Diederick uitbreiding van het lespakket verzorgen.

Laura had me van tevoren geïnstrueerd. ‘Diederick is een heerlijke man. Maar niets voor jou. Veel te neurotisch. Het zou ook veel te ongemakkelijk worden als jullie iets met elkaar zouden krijgen. En trouwens, hij is aan het daten met een beginnend biologieleerling, vertelde hij laatst.’

Diederick leek niet op de fanatieke roeier die ik had verwacht. Hij was lang en mager, had dun, krullend haar en droeg een purperen overhemd met grote bloemen erop. Zou hij over die kledingkeuze net zo lang hebben nagedacht als ik?

‘Ben je voor het eerst in een gaybar? Wow, wat goed. En hoe vind je het hier?’ vroeg hij me.

‘Leuk. Maar nogal overweldigend, eerlijk gezegd.’

Was het toen we binnenkwamen nog mogelijk om door de kroeg te wandelen, inmiddels stond de zaak zo vol dat het tien minuten duurde om van de ene kant naar de andere te komen.

‘Dat snap ik,’ zei Diederick. ‘Had ik ook de eerste keer. Maar ik voelde me ook meteen onderdeel van een soort club waarvan ik eerst niet wist dat die bestond. Eindelijk zag ik live voor me dat ik helemaal niet alleen was.’

We proostten op die gedeelde ontdekkingsreis. Diederick

had gelijk. Hoewel ik het allemaal retespannend vond en voor de derde keer die avond voor de toiletspiegel checkte of die ene onwillige haarpluk niet stiekem omhoog was gaan staan, voelde ik me tegelijk ook snel op mijn gemak. Bijna iedereen in de West-End leek vrolijk. In de drukte werd er nogal wat tegen elkaar gestoten. Maar kon je in de Jive na zo'n onhandigheidje al snel een verontwaardigde blik of een duw terugverwachten, hier kreeg je een knipoog of een schouderklopje.

En hoe ik ook zocht naar de vooroordelen van mijn familie: ik zag niemand die had gewinkeld bij de lederwarenwinkel of de ijzerhandel. Wel viel het me later op de avond op hoe sommige mannen kleding als een vrij overbodige accessoire beschouwden.

Laura en ik proestten van het lachen om de spierbundel van ruim boven de veertig met zijn zwartgeverfde haren. Hij droeg een mouwloos shirt dat zelfs voor een feestje in een vlindertuin aan de luchtige kant was geweest. Tegelijk staarde ik met een mengeling van verbazing en bewondering naar een dragqueen met een Dolly Parton-pruik die zonder schroom een kwart van de dansvloer voor zich opeiste. Ik durfde niet tegen Diederick te zeggen dat ik zo'n diva nooit eerder in het echt had gezien.

Het was al na middernacht toen Laura me weer een por in mijn zij gaf.

'Daar staat die blonde jongen weer.'

Nu zag ik hem ook. Laura had mijn smaak goed ingeschat. De jongen zag eruit alsof hij lid was van een boyband, maar dan wel dat ene groepslid dat was gescout om uit te stralen dat een van de vijf ook nog weleens een boek las, meestal degene die ook ambitie had om zelf liedjes te schrijven.

Dit soort dingen kon ik gelukkig allemaal rustig bij mezelf denken, terwijl ik van een afstandje naar hem en zijn groepje vrienden keek. Ik had helemaal geen zin om met de blonde jongen te gaan praten.

‘Kom, we gaan even met hem praten,’ zei Diederick alsof hij mijn gedachten in spiegelschrift had gelezen.

Voor ik hem tegen kon houden, tikte hij een van de andere boybandjongens op de schouder. Ik voelde mezelf verstenen. Maar zo gênant als ik vreesde werd het niet. Diederick bleek een kennis te hebben aangesproken en werd al snel voorgesteld aan de hele groep. Hij wenkte Laura en mij om erbij te komen staan.

De blonde jongen heette Daan en zijn drie vrienden Timo, Boris en nog een Daan, wat voor enige verwarring zorgde, hoewel hij met zijn gestileerde baardje en coltrui helemaal niet op blonde Daan leek. Die droeg een blauwe polo en had halflang haar.

De jongens bleken vaker met z'n allen uit te gaan, allemaal woonden ze in Amsterdam. Ik vond ze al snel aardig, behalve Daan met zijn baard. Die begon ongevraagd uit te leggen dat je altijd op vrijdagavond naar de West-End moest gaan en nooit op zaterdag, omdat dat de avond voor de provincialen was. Vragen in welke provinciestad Laura en ik waren geboren, deed hij niet. Zijn stem klonk gemaakt deftig, hoog en krakerig als een kanarie in een Louis Vuitton-pakje.

‘Zo. Dus jij beleeft vanavond je premièèrre?’ vroeg hij me toen Laura de voorgeschiedenis van de avond uiteen had gezet. Ik knikte.

‘Wat schàààttig,’ zei bebaarde Daan. ‘Nou, je zult meer zien dan je nu voor mogelijk houdt. En er zullen mogelijkheden komen waarvan je het bestaan niet wist. Maar wat je ook doet: blijf trouw aan je idealen!’

Ik wist niet wat ik daar anders op moest zeggen dan 'bedankt'. Om de daaropvolgende stilte te vullen, stelde ik voor om voor iedereen een drankje te halen. Dat bleek voor zeven man een klein fortuin te kosten, zeker omdat Laura haar gebruikelijke dubbele wodka met veel ijs ('Let je er wel op dat die ijsblokjes niet al een uur hebben staan smelten? Wodka bij kamertemperatuur is een moordwapen.') aan de bestelling toevoegde.

Gelukkig bood blonde Daan aan om de glazen te helpen dragen.

Terwijl we op de drankjes stonden te wachten, vertelde hij hoe het was om in Amsterdam te komen wonen. Daan was twee jaar geleden verhuisd vanuit Brabant. Hij bleek uit het dorp te komen dat naast het geboortedorp van mijn moeder lag en waar mijn oma Knotje nog steeds woonde.

Daan studeerde nu communicatiewetenschap aan de Universiteit van Amsterdam en woonde met twee vrienden, onder wie Boris, in een appartementje in het westen van de stad.

Het was vooral zijn geur die me tintelingen in mijn buik gaf. Omdat de muziek inmiddels op standje trommelvliescheuring stond, moesten we onze hoofden dicht bij elkaar houden om elkaar te verstaan. Van het gesprek bleef niet meer over dan een verzameling losse kreten, maar dat maakte niet uit. Ik rook de gel in zijn haren, het wasmiddel waarin zijn polo was gewassen. Vertrouwd en opwindend tegelijk.

Toen we weer bij het groepje waren, bleek Laura zo vriendelijk zich op te offeren om naar de verhalen van orakel-Daan te luisteren. Diederick en Timo stonden te hossen op de keuze van de dj die Kiss' 'I Was Made for Loving You' afwisselde met Justin Biebers 'Baby'.

Daan en ik kropen steeds dichtertegen elkaar aan. Af en toe raakten onze knieën elkaar. Of hij legde heel even zijn hand op mijn schouder of bovenarm. Het vonkte. Toch zag ik niet aankomen dat hij me zou kussen. Ik was nog druk bezig mijn koers te bepalen door met mijn hand de zijne even aan te raken.

Maar toen ik zijn ogen de mijne zag zoeken en zijn lippen langs die van mij scheerden, voelde ik ineens helemaal niets meer van alle reserves die ik vroeger wel ervaarde als ik een meisje zoende. Voor het eerst hoefde ik geen indruk te maken op mijn heterovrienden op de middelbare school en te doen alsof zoenen met een meisje het hoogst haalbare was in je leven.

Zoenen met Daan was alleen maar leuk. We kusten in de schaduw van de trap, tegen de wand van de kroeg en ten slotte ongegeneerd op de dansvloer. Tussendoor keken we elkaar af en toe even lachend aan en had ik zelfs tijd om een blik van verstandhouding met Laura te wisselen. Ze maakte een gebaar als een tennisser die net het beslissende punt in een wedstrijd heeft gemaakt. Diederick was nergens meer te bekennen, en Daan met zijn baard en wandtegelspreuken gelukkig ook niet.

Een uur ging voorbij alsof het vijf minuten was. En toen zei blonde Daan dat hij naar huis ging.

‘Vroeg hij niet of je met hem meeging?’ zou Laura later tot twee keer toe vragen. Maar hij zei alleen dat hij morgen moest werken en dat hij al veel langer was gebleven dan goed voor hem was. Hij vroeg mijn telefoon en tikte daarop zijn nummer in. Toen ik hem de deur uit zag lopen, zag ik dat ik het per ongeluk niet had opgeslagen. Misschien maar beter ook, dacht ik.